

disse eller rettere sagt deres Aktionærer at tage Hensyn til, at disse Aktionærer ogsaa bestattes af deres Indtægt af Aktierne. Og naar Gennemsnitskatteprocenten Landet rundt er omtrent 3 pCt., vil her fremkomme en Dobbeltskatning af en efter min Mening noget for odios Art, naar man sætter Aktieselskaber i en lige saa høj Skat. Naar det erede Medlem fra Aalborg og jeg have foreslaaet at sætte Skatteprocenten ned til 2 pCt. er den efter min Mening allerede meget høj, men at gaa videre kan jeg ikke være med til, og jeg tror ikke, at man er retfærdig, hvis man gaar videre, og heller ikke, at man bærer sig fornuftig ad. Jeg tror ikke, at der er nogen som helst fornuftig Grund til, om jeg saa maa sige, at hade paa Aktieselskaberne. Aktieselskaberne ere en nødvendig Form for den økonomiske Udvikling nu til Dags, som særlig for et mindre Land med ringe Kapitalrigdom som vint er af saa stor Nytte, at de vel kunne taale at beskattes, men at man dog maa være en lille Smule forsigtig med den Skat, man lægger paa dem. I de Regler, der ere indførte om den interkommunale Fordeling af den Bestatning, der skal hvile paa Aktieselskaber, den blive nu 2 eller 3 pCt., er indført den Bestemmelse for en stor Del Aktieselskabers Vedkommende, at Fordelingen sker efter deres Bruttoudgift. Men saa er der tillige tilføjet den Bestemmelse, paa den ene Side at Opholdskommunen forlods faar 10 pCt., men paa den anden Side, at der til den Bruttoudgift, hvorefter Resten fordeles, ikke medregnes de meget høje Lønninger, og det har man gjort, fordi det almindeligvis er saa, at i Opholdskommunen findes Bestyrelsen, Direktørerne o. s. v., som ere særlig højt lønnebe. Naar den foruden at faa forlods 10 pCt. tillige fik den Fordel, at disse høje Lønninger blive regnede med, mente man, at Opholdskommunen fik vel meget, og saa langt har jeg kunnet gaa med ligesom ogsaa det erede Medlem fra Aalborg. Thi der forekommer det os, at herfor kan anføres virkelige Grunde. Men naar det fra Udvalgets Flertals Side foreslaas at saadanne høje Lønninger paa ingen Maade maa tages med, hvis de komme Opholdskommunen til Nytte, men at de skulle tages med, hvis de komme Næringskommunen til Nytte, saa staar min Forstand stille. Det forekommer mig, at det er en ubetinget Uretfærdighed overfor Opholdskommunen og ærlig talt en ganske overordentlig smaalig Uretfærdighed, som jeg som sagt ikke kan være med til paa nogen Maade. Den tredje Sag, som søges ordnet gennem denne Lov er Spørgsmaalet om Vedtægter for Kommuner-

nes Skatteligning. Regeringen har foreslaaet saadanne Vedtægter, vedtagne af Amtsraadene for hvert Amt og stadfæstede af Indenrigsministeren, og ved Siden deraf en ny Overligningskommission for hver Amtsraadsreds til Bedømmelse og Afgørelse af mulig indkomne Skatteklager. I Hjør og i Hjør vilde Flertallet ikke gaa ind paa saadanne Vedtægter, men vilde ubetinget blive ved den gamle tilvante Formues- og Vejledsmaade, men i Aar er man dog gaaet det Skridt, os andre i Møde, at man har indset, at Vedtægter maatte der dog til, og man kan vel sige, at naar man gør en saadan indgribende Forandring i de bestaaende Forhold at indføre denne mellemkommunale Bestatning, ere saadanne Vedtægter endnu mere nødvendige, end de have været hidindtil. Nu staar Spørgsmaalet imidlertid her om een Ting. Spørgsmaalet vil bestandig blive det, at saa det indrettet saaledes i Kommunerne, at den enkelte ikke bliver forurettet af den kommunale Styrelse. Dette kan søges opnaaet ad to Veje. Det kan ikke nytte noget, man vil sige, at denne Frygt ikke bør være til Stede, Frygten for at blive orurettet; denne Frygt er til Stede, og at den fornuftigvis ogsaa kan være til Stede, følger af Sagens Natur og af den almenmenneskelige Natur, som den nu een Gang er. Altsaa: før at undgaa dette kan man gaa en af to Veje. Enten kan man i Løben indføre lovbundne Regler for Skatteligningen i Kommunerne, eller man kan nøjes med som Regeringen at forlange Vedtægter vedtagne af Amtsraadet og stadfæstede af Indenrigsministeren og saa indføre en Overligningskommission, til hvilken man fra alle Sider kan have Tillid. Jeg har haft — indtil i Dag i alt Fald — den Tro, at man ikke i dette Ting under nogen Omstændighed vilde gaa med til at indrette en ny og ganske anderledes sammensat Overligningskommission end den, vi hidtil have haft i Amtsraadet. Jeg vil heller ikke sige, at der paa nogen Maade i den højterede Ordførers Udtalelser laa nogen som helst Ankyndning af, at han skulde være villig til at gaa den Vej, men det var dog ikke optaget, saa vidt jeg forstod ham, i den absolutte Negation eller Udtalelse af, hvad han ikke paa nogen Maade kunde gaa ind paa, hvormed han endte sit Foredrag. Derimod den anden Vej, nemlig gennem Lov at indføre faste Regler for Skatteligningen i Kommunerne, det synes efter hans Foredrag at være absolut udelukket. Jeg for mit Vedkommende har mest Sympati for at gaa den sidste Vej og har til den Ende stillet det Forslag, som jeg har stillet om Indførelsen af en almindelig